

Punakaartin rintamalle

Kirj. Aino L:nen

On keväinen sunnuntai. Talvas on vetäytynyt pilviseksi ja märkää lunta sataa suurin sulavin höytein. Suuri valtataistelu on parhailiaan luonnossa käynnissä, kesän ja talven vailan välillä. Talvi koettaa lähettää vielä tumma pilven jünköilettään keväistä tavasta tummentamaan, ja niistä pilvistään heittelee sitten luntansa — jo maanpäällä hlutuvan vahvikkeeksi — mutta mikä itse asiassa tulee vain "entisen lumen surmaksi"... Keväinen päivä on lämpimillä säteillään jo siksi navakasti iskenyt kohti kylmän valtaa, jotta talven "apujoukot" sulavat jo kuin itsestään — ja synnyttään vain kevätesien vuolaanpaa virtaamista... Tavallaan ne vain siis auttavat lämmön vallan nopeampaan voittoon —, tullessaan vanhan paikallaan seisseen lumen lisäksi — jo matkullaan joutuen päiyyen säteitten koetuksen alaiseksi... Ei siis huolia jos keväinen taivas joskus hieman moisista pilvistä tummeneekin — sillä se kuuluu tavallaan kevään ohjelmaan, samaten kuin niitten pilvien antimetkin... Aika on kuitenkin saapunut — lämmössä ja valossa enentyvä tolvorikas aika, mitä elvät talven ponnistelut enään voi taaksepäin lyödä — — —.

Näistä unelmistani herättää minut Marseljeesin säveleet niin tuttuina ja tunnerikkaina, kulkiessani pitkin pääkaupunkimme katua. Punanen lippu huimuaa ja soittajain torvet väkkyvät pilvien lomasta helottavan päiyyen säteissä—, taajan joukon marsseissa esille läheisen kadun kulmasta. Lumisadekin on tauonnut ikäänkuin nolttien mahtavien sävelten vaikutuksesta —. Pian on joukko saapunut kohdalleni — ja kuten näen — täysisssä aselissa sekä matkareput seljissä. Siis — rintamalle —; minnekkä —, kuinka kauaksi en tiedä—. Pääasia on, että he ovat matkalla taisteluun oikeuden ja vapauden puolesta. — Jotakin suurenmoista heikuu selussani tällä hetkellä —. Voi, jos voisin sen sanoiksi luoda —, mutta sille tunteellehan ei sanoja löydy... Nuo säveleet —, ovatko ne samat Marseljeesin säveleet, jotka niin lukemattomat kerat ennenkin ovat minut arkielämän

yläpuolelle nostaneet —.Nuo säveleet tuntuvat nyt kuitenkin tuhannenkin kertaa tenhovoimaisemmilta — ne kajahtelevat nyt ylevääkin ylevämmiltä... Ja tuo joukko sitten, joka tuossa varmoin askelin astuu eteenpäin, vakava, päättävä ilme kasvoillaan —. Vapauden sankarijoukko —, eikö se ole sittenkin vielä jotakin enemmän — ? On totisesti, — niin kauniilta kuin nimi kajahtaakin —.

Nuo urheat työläisistä ja nuorukaiset, jotka tuossa marssivat — valmiina kaikkensa uhraamaan kalliin oikean asiamme puolesta. He ovat valmiit sydänverensä, vuodattamaan köyhälistön vapauden edestä kun tunnoton vihollinen on sen niin vaatinut. Pyhä, oikeutettu viha häikäilemätöntä vääryyttä vastaan, ja toisaalta kiehtova vilpittön totuuden rakkaus sydämissään, ovat he valmiit kalliin uhrinsa yhteiskunnan ja koko ihmiskunnan silmäin edessä kantamaan. Vapaus tai kuolema. Missään tapauksessa ei porvarillisen riistovallan orjan kahleita. Niiden kahleitten on aika jo katketa, ne katkeavat ja niiden täytyy katketa —!

Kuljen samaan suuntaan kadulla kuin marssiva joukkokin, siten saatakseni asemalle taisteluun lähtevä. — Katsahdan joukkoa. Siinä nuorukaisia, siinä keski-ikäisiä — kaikki lähdössä taisteluun köyhälistön tulevaisuuden vuoksi... Omaisiani enkä tuttaviani tässä lähtevässä joukossa tosin en näe, mutta tuntuu kuitenkin kuin nuo kaikki olisivat omaisiani, läheisiäni. Ovathan he samaa työläisverta kanssani, minkä veren ääni nyt kuiskaa niin merkillisen väräjävästi: Toverit —.

Katsahdan sivuilakulkiijoita. Nuori nainen tuossa kuivaa kyyneleitään. Ne ovat vakavan, sävelten luoavan erohetken kuumia kyyneleitä, sulhon tai nuoren rakastetun puolison pois lähtessä. Arvaan, että selussa tuntuu tosin katkeralta, mutta sankariutta, nuoret naiset, sitä ennen kaikkea meitäkin nyt kysytään. Älkäämme tehdä kyyneleillämme heidän lähtöään katkeraksi; ja kyyneleethän osaltaan todistavat luonteen heikkoutta. — Tuossa on pieni tyttö ja poika puja-

taneet katukäytävältä rivissä marssivan isänsä viereen —. Isä hymyilee pienokaisilleen ja lapsukaisten katse kohtaa niin kirkkaana isän katseen. Nyt huomaan myöskin, että takanani kulkee lapsukaisten äiti vakavana, mutta ilman kyyneleitä. Niin, älä itkekään, äiti, itku murtaa, ja nyt sitä vastoin tarvitaan voimaa. Vaan ehkäpä kuulutkin niihin naisiin, jotka pelvotta tahtoisivat täyttää kaatuneen puolisonsa paikan taistelurivissä — jos niinkin kävisi...

Kuljemme edelleen. Katukäytävillä on runsaasti kaikellaista kirjavaa yleisöä. Saavumme asematorille. Solttokunta, joka kotvasen on hengähtänyt, alkaa taas kaiuttamaan työväestölle rakkaiksi tulleita säveleitä, jotka ovat nyt todellisimpina kuin koskaan ennen alkaneet työlläisyydämässä sointumaan.

Ensimmäiset rivit astuvat jo ylös aseman portaita. Nenäliinat heiluvat hyvästeiksi lähteville. Sinne katoaa mies toisensa jälkeen. Mikä kohtalo heitä sitten matkallaan odottaneekin. Tunnelma on jotakin suuremmoista. Tuossa näen taas saman kyynelevän nai-

sen —. Se naisen sydän — —. Lapsukaiset selsovat myöskin tuossa äitinsä viereessä. Äidin kasvoilla näkyy selvästi mielenliikutus, mutta hän pidättäytyy —.

Hyvästi te uhrautuvat vapauden sankarit, jalot työläiset ja nuorukaiset. Voitto olkoon teidän aseillanne, teillä, jotka oikeuden ja totuuden puolesta taisteluun lähдете. Oi, jospa kapitalismin verenhimoisen pedon kita ei saisi teistä ketään niellä... Sankareina lähдете — mutta kahta kunniaikkaimpina takasin palatkaa. Taistelukaa kuten miehet konsanaan. Peikurelta ja raukkojahan ei varmaan joukossanne löydy. Hyvästi siis urheat taistelijat —! Hyvästi! Hyvästi! — —.

Liehutan nenäliinallani kuten rakkaimmille konsanaan. Liehutan kunnes viimeinenkin jo on kadonnut näkyvistäni avaran asemarakennuksen taakse. Kotvasen seison vielä paikallani kuin unohtuneena, heidän lähdettyään, kunnes vihdoin verkalleen mietteissäni lähdän takaisinpäin kävelemään.

— Lähtivät taisteluun vapauden sankarit —.

Sinä sanoit

Sinä sanoit: jo ohii on varmaan
Suvii aamut ja vienoiset veet.
Sinä näit vain taivahan harmaan
Ja ne suuret pisareet.

Ja ne veet, joita syys luo ilmiin,
Elon kuolohon vihkiessään.
Ja ne veet, jotka nousevat silmiin
Kun on orpo ja yksinään.

Oi niin, oi niin sinä vieno,
Sinä kallis ystävyt.
Jo nyt kohta on tummana tienoo
Kuni kaikki ois häipynyt.

Ja me talveksi tarhat luodaan
Suvimuistoista synnyinmaan.
Ja kun kerran se kevät suodaan
Oi kuinka me riemuitaan.